

**ОДЕСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ
ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**

**НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
ПРИ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ**

**ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ:
ТРАДИЦІЇ, ІННОВАЦІЇ, ГЛОБАЛЬНІ ТРЕНДИ**

*Матеріали
Всеукраїнської науково-практичної конференції
за міжнародною участю*

11 жовтня 2019 року

Редакційна колегія:

Іжа М. М. – д.політ.н., проф.
Ахламов А. Г. – д.е.н., проф.
Безверхнюк Т. М. – д.держ.упр., проф.
Давтян С. Г. – к.держ.упр., доц..
Колісниченко Н. М. – к. держ.упр., доц.
Красностанова Н. Е. – к.е.н., доц.
Кривцова В. М. – к.і.н., доц.
Марущак В. П. – д.держ.упр., проф.
Пахомова Т. І. – д.держ.упр., проф.
Пігарєв Ю. Б. – к.ф.-м.н., доц.
Попов М.П. – к.держ.упр., доц.
Попов С. А. – д.держ.упр., проф.
Приходченко Л. Л. – д.держ.упр., проф.

Рекомендовано до друку Вченою радою
ОРІДУ НАДУ при Президентіві України.
Протокол № 239/8-12 від 12 вересня 2019 року

П 88 Публічне управління: традиції, інновації, глобальні тренди : матеріали
Всеукраїнської наук.-практ. конф. за міжнар. участю. 11 жов. 2019 р. – Одеса :
ОРІДУ НАДУ, 2019. – 324 с.

Матеріали публікуються в авторській редакції

Отже, у питанні попередження конфлікту інтересів антикорупційне законодавство "...встановлює лише рамкові вимоги та обмеження" [4, с. 49], однак дотепер правила врегулювання конфлікту інтересів містять не всі закони, що визначають повноваження органів влади та/або статус публічних службовців. Так, наприклад, такі правила містить стаття 45-1 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» [5], але не містить Закон України «Про місцеві державні адміністрації» [6], більш того, така категорія як «конфлікт інтересів» в останньому законодавчому акті взагалі не згадується.

До теперішнього часу відсутні правила врегулювання конфлікту інтересів і у Законі України «Про Національну поліцію» [7]. Немає порядку врегулювання конфлікту інтересів в діяльності Президента України, втім як і взагалі Закону України «Про правовий статус Президента України». *Стаття 12-1 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» [8] регламентує, що посадові особи місцевого самоврядування зобов'язані дотримуватися правил запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, передбачених Законом України «Про запобігання корупції».* Дійсно, у законодавстві України досить часто застосовується бланкетний спосіб викладення нормативних приписів, але у даному випадку він суперечить частині першої статті 35 Закону України "Про запобігання корупції", яка передбачає, що правила врегулювання конфлікту інтересів в діяльності голів, заступників голів обласних та районних рад, міських, сільських, селищних голів, секретарів міських, сільських, селищних рад, депутатів місцевих рад визначаються законом, який регулює статус відповідних осіб.

Висновок. Наявні прогалини і колізії в чинних законах України не сприяють запобіганню корупції на публічній службі та вимагають негайного усунення, бо тільки досконале антикорупційне законодавство, що не містить двозначних трактувань, протиріч та інших проблем і питань буде запорукою зниження рівня корупції в нашій країні.

Список використаних джерел.

1. Модельний Кодекс поведінки державних службовців : міжнародний документ, Додаток до Рекомендації № R (2000) 10 Комітету Міністрів державам-членам Ради Європи щодо кодексів поведінки державних службовців від 11.05.2000. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.dridu.dp.ua/cpk/Lib/7_Zapobigannya%20ta%20protydiya%20proyavam%20korup/Legislation/Legislature/Rekomend_poved_DS.pdf
2. Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 № 2462-VIII. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>
3. Губанов О. Адміністративна відповідальність публічних службовців за порушення вимог щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів / О. Губанов // Підприємництво, господарство і право. – 2017. - № 3. – С. 127-130.
4. Гнатенко Н. Г. Декларування інтересів як механізм попередження конфлікту інтересів у парламентській практиці: європейський досвід та українські реалії / Н. Г. Гнатенко // Політикус. – 2016. – Вип. 4. – С. 49-53.
5. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 27.02.2014 № 794-VII. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/794-VII>
6. Про місцеві державні адміністрації : Закон України від 09.04.1999 № 586-14. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/586-14>
7. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>
8. Про службу в органах місцевого самоврядування: Закон України від 07.06.2001 № 2493-14. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2493-14?find=1&text=%EA%EE%ED%F4%EB>

КУДЛАЙ ІРИНА ВОЛОДИМИРІВНА

*старший викладач кафедри міжнародних відносин та права
Одеського національного політехнічного університету*

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СФЕРИ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ В УКРАЇНІ

Фізичне виховання відіграє важливу роль у формуванні молодого покоління, зміцненні і збереженні його здоров'я, підвищенні працездатності та збільшенні тривалості активного життя, підготовці до майбутньої професійної діяльності, утвердженні міжнародного спортивного авторитету держави та захисту Батьківщини.

Звернемо увагу на те, що фізична культура – органічна частина культури, сфера діяльності, яка представляє собою сукупність духовних і матеріальних цінностей, створюваних і використовуваних суспільством з метою фізичного розвитку людини, вдосконалення його рухової активності, спрямована на зміцнення його здоров'я і сприяє гармонійному розвитку особистості. На сучасному етапі розвитку суспільства підвищується роль фізичної культури і спорту. У зв'язку з такою тенденцією виникає необхідність чіткого врегулювання відносин, що виникають між учасниками сфери фізичної культури і спорту.

Законодавство про фізичну культуру і спорт в Україні та в світі – комплексна і значна за обсягом частина законодавства України, що включає норми конституційного, цивільного, трудового, міжнародного права та норми адміністративного, господарського, процесуального податкового права, які стосуються державного управління в галузі спорту. Основним джерелом законодавства України про фізичну культуру і спорт є Конституція України.

Нормативно-правове забезпечення фізичної культури та спорту полягає у визначенні пріоритетів державної політики, розподіл повноважень між рівнями державної влади та заохочення з боку діяльності держави, яка сприяє зміцненню здоров'я молоді, розвитку фізичної культури і спорту. Держава ставить перед собою завдання

охоплювати спортивними і фізкультурно-оздоровчими заходами всі вікові групи населення. Робота державних органів, органів місцевого самоврядування, громадських організацій повинна будуватися таким чином, щоб фізична культура і спорт були присутні в житті молоді систематично.

У ряді держав проблеми і питання, що стосуються фізичної культури, зведені в ранг пріоритетних напрямів державної політики і, таким чином, в Конституції знайшло закріплення право громадян на заняття фізичною культурою. Громадяни мають право займатися фізичною культурою і спортом незалежно від походження, соціального і майнового стану, расової і національної належності, статі, освіти, віросповідання, роду і характеру занять, місця проживання та інших обставин. В самому явищі "фізична культура" в останні десятиліття виділяються різні напрямки, такі як фізичне виховання, спорт, спорт вищих досягнень, лікувальна фізкультура, фізична рекреація і т. д. Право на заняття фізичною культурою визнається не тільки на національному рівні. Воно набуває великої значущості для всього людства, свідченням тому є прийняття відповідних документів на міжнародному рівні.

Основоположним у спортивному праві є Закон України "Про фізичну культуру і спорт", який визначає правові, соціальні, економічні й організаційні основи фізичної культури і спорту в Україні, участь державних органів, посадових осіб, а також підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності у зміцненні здоров'я громадян, досягненні високого рівня працездатності та довголіття засобами фізичної культури і спорту. Цим законом передбачена можливість здійснення міжнародного співробітництва у сфері фізичної культури і спорту, а також відповідальність у разі порушення законодавства у цій сфері.

Держава створює умови для правового захисту інтересів громадян у сфері фізичної культури і спорту, розвиває фізкультурно-спортивну індустрію та інфраструктуру, заохочує громадян зміцнювати своє здоров'я, вести здоровий спосіб життя, надає необхідну допомогу, пільги та гарантії окремим категоріям громадян, в тому числі інвалідам, для реалізації ними своїх прав у сфері фізичної культури і спорту.

Слід розглядати фізкультуру і спорт як соціальний феномен, який дозволить вирішити багато громадських проблем. Найчастіше фізкультура і спорт виступають єдиною альтернативою соціальним проблемам, таким як наркоманія, алкоголізм, дитяча злочинність - всьому тому, що пов'язано з неорганізованістю дітей, особливо молоді.

У процесі здійснення спортивної діяльності також виникають розбіжності між учасниками спортивних правовідносин.

Фізкультурно-спортивні організації, як юридичні особи, так і громадяни, які здійснюють діяльність у сфері фізичної культури та спорту, зокрема спортсмени, тренери, судді та інші учасники спортивних відносин як фізичні особи, будучи суб'єктами права, постійно вступають у договірні відносини з іншими юридичними та фізичними особами. Дані відносини також регулюються цивільним законодавством України.

Дуже важливий напрямок - розвиток спорту в загальноосвітній системі. Сьогодні спорт в загальноосвітній системі є запорукою здоров'я нації. Можна всіляко вдосконалювати і розвивати систему охорони здоров'я, але здоров'я - це, перш за все, фізичний розвиток з раннього дитинства, використання фізичної культури і спорту як засобу профілактики і лікування захворювань, створення умов для занять фізичною культурою населення за місцем проживання та у місцях масового відпочинку населення. Тобто сьогодні, ми говоримо про гармонійний розвиток особистості молодого, амбітного, що ставить перед собою великі цілі громадянина України.

Для підвищення рівня охоплення населення масовим спортом, за яким Україна суттєво поступається провідним країнам, Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України вживає такі заходи:

- удосконалюється відомча нормативна база, розроблено соціальні нормативи рівня забезпеченості населення спортивними спорудами;
- підвищує ефективність фізичного виховання у навчальних закладах, зокрема запроваджено фізкультурно-оздоровчий комплекс школярів "Козацький гарт" та державний стандарт в галузі освіти "Здоров'я і фізична культура";
- здійснюється методичне та організаційне супроводження фізкультурно-оздоровчої та спортивно-масової роботи за місцем проживання та у місцях масового відпочинку населення, впродовж останніх років проводиться Всеукраїнський місячник з ремонту спортивних майданчиків "Спорт для всіх - спільна турбота", одночасно проводяться масові спортивні заходи по всій території України "Спорт для всіх - здоров'я кожного".

З початку появи нових економічних умов утворюються спортивні відносини, які або не існували в момент прийняття відповідного закону, або не були враховані законодавцем, коли даний закон приймався. Особливо актуальне розв'язання даної проблеми в умовах переходу економіки на ринкові відносини. Оскільки в Україні проводиться робота, яка спрямована на інтеграцію й адаптацію законодавства України до законодавства Європейського співтовариства, нарізла нагальна потреба викласти вищезазначений Закон у новій редакції. Новий Закон України "Про фізичну культуру і спорт" має відобразити сучасні підходи до розвитку фізичної культури і спорту, клубної системи, забезпечення збірних команд України тощо. У такому випадку спостерігається прогалина в законодавстві, який вимагає усунення.

Таким чином, на сучасному етапі підвищення ролі фізичної культури і спорту у житті суспільства зростає потреба в чіткому врегулюванні суспільних відносин, що виникають між учасниками спортивної сфери. Основні проблеми пов'язані з необхідністю швидкого реагування на політичні, економічні та інші соціально-правові зрушення у світі та в Україні з урахуванням наявних можливостей щодо реалізації державної політики у галузі фізичної культури і спорту.

Передбачається, що в сфері фізичної культури і спорту багато відносин цілком можуть бути вирішені за допомогою застосування цивільно-правового регулювання, що робить сучасними і цивілізованими відносини між усіма сторонами, що беруть участь.

Вирішення питань зміцнення здоров'я громадян, збільшення числа тих, що займаються фізичною культурою і спортом, розвиток спорту вищих досягнень та професійного спорту можливо тільки за умови створення ефективної нормативної бази.

Список використаних джерел.

1. Конституція України // [Електронний документ] – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254>
2. Закон України “Про фізичну культуру і спорт” / Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994. – № 14. – С. 80 [Електронний документ] – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3808-12/page>
3. Заярний О. А. Спортивне право в Україні. Ознаки самостійної галузі / О. А. Заярний, А. В. Куц // Юридичний Вісник України. – 2011. – № 50 (17-23 грудня). – С. 14.
4. Корж В. П. Нормативно-правове та організаційно-управлінське забезпечення розвитку фізичної культури і спорту в Україні В. П. Корж, Ю. О. Павленко, М. В. Дутчак, О. К. Артем'єв, В. П. Карленко, В. О. Дрюков // Актуальні проблеми фізичної культури і спорту. - 2006. - №10. - С. 4-12.
5. Костенко М. П. Законодавче та нормативно-правове забезпечення розвитку спорту вищих досягнень в Україні / М. П. Котенко, В. П. Карленко, А. В. Домашенко, Є. В. Імас та ін. // Актуальні проблеми фізичної культури і спорту : Зб. наук. праць. - К.: Науковий світ, 2003. - С. 12-17.
6. Моргунов О. А. Поняття та система джерел спортивного права / О. А. Моргунов // Форум права. – 2011. – № 2. – С. 624-629.
7. Ніколаєв О. А. Роль держави у розвитку фізичної культури і спорту / О. А. Ніколаєв // Вісн. наук. праць ЧДУ ім. П. Могили. – 2012. – Вип. 182. – Т. 194. – С. 55-59.
8. Олійник М. О. Правові основи організації та управління фізичною культурою, спортом і туризмом в Україні / М. О. Олійник, А. П. Скрипник. – Х.: Харківський державний інститут фізичної культури, 2000. - 292 с.
9. Папуша В. Г. Фізичне виховання школярів: форми, зміст, організація / В. Г. Папуша – Тернопіль: Збруч, 2000 – 248 с.
10. Поташній Ю. Законодавчі амбіції спорту / Ю. Поташній // Віче. – 2009. – № 4. – С. 66-67.
11. Шкребтій Ю. М. Напрями реформування системи фізичної культури і спорту в Україні / Ю. М. Шкребтій // Актуальні проблеми фізичної культури і спорту : Зб. наук. праць. - К.: Науковий світ, 2004. - № 4. - С. 5-11.
12. Ярова Н. Г. Перспективи розвитку організаційно-правового регулювання в галузі спорту України / Н. Г. Ярова // Право і суспільство. – 2009. – № 4. – С. 48-53.

ЛЬВОВА ЄЛИЗАВЕТА ОЛЕГІВНА

*доцентка катедри державознавства і права
ОРИДУ НАДУ при Президентові України. кандидат юридичних наук, доцент*

ДО ПИТАННЯ ПРО ЗНАЧЕННЯ ПРАВОВОЇ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ЯК ЗАПОРУКИ ДЕРЖАВНОГО СУВЕРЕНІТЕТУ

За сучасних умов державотворення, доказ суверенності постає фундаментальною рисою української державності та міжнародної правосуб'єктності України.

По-перше, з моменту набуття чинності Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, з іншої сторони [1] у 2017 році, євроінтеграція сприймається народом України як цивілізаційний вибір. Одночасно із цим, здатність України наповнювати свою міжнародну правосуб'єктність реальним сенсом залежить від вирішення міждержавного конфлікту із Російською Федерацією та від обов'язкового визнання суверенітету і територіальної цілісності України всіма членами співтовариства націй.

По-друге, правове закріплення національних інтересів та національної ідеї в Україні відбувається під тиском правової глобалізації.

За Дж. Елкінсом правова глобалізація – це «трансфер правової юрисдикції від індивідуальної держави до транснаціональних органів» [2].

Італійський дослідник Сабіно Касезе визначив п'ять форм глобалізації права: 1) прямий трансфер інституцій з однієї національної системи в іншу –2) покладення глобальних правових принципів на національні публічні адміністрації (позиція СОТ і МВФ при формуванні політик у державах-членах); 3) передання глобальною юридичною інституцією загальних правових принципів не тільки державам, а й національним системам (визнання природних прав людини у всіх національних правових системах та інтернаціоналізація демократичних цінностей. 4) правові принципи транспонуються з національного рівня на глобальний (порядок консультацій з громадськістю з американської правової системи перейшов до глобальної); 5) одна та більше інституцій можуть отримати іншу форму на глобальному рівні (теорія «вільної торгівлі» (free trade) використовується для сприймання верховенства права).

На думку італійського дослідника Сабіно Касезе, правова глобалізація заснована на циркуляції правових інституцій між національними системами та їх розповсюдженні з національного на глобальний рівень і навпаки. Глобалізація права дозволяє показати неординарну здатність правових інструментів співіснувати та інтегруватись, перекликатись і упорядковуватись один з одним. [3]

Глобалізація права належить до взаємопов'язаного ансамблю множинних вимірів, режимів, юридичних форм, що місять: 1) глобальне розповсюдження норм та процесів, 2) багатoshаровий правовий плюралізм, 3) транснаціональне право, що регулює приватні транскордонні активності, 4) регіоналізм, 5) зростаючі особливості конвенційної міждержавної та компаративістської юриспруденції на рівні національної практики, такі як універсальне правосуддя для злочинів проти людства.